

Αρχιμανδρίτης π. Μάρκελλος Καμπάνης: Ο Χριστός μας αγκαλιάζει και μας αγαπάει όπως είμαστε

/ [Ενορίες](#)

Είμαστε λοιπόν πάντοτε σε μια ανακάλυψη. Προσπαθούμε πάντοτε να βρούμε αυτόν το χαμένο Μαργαρίτη, αυτόν δηλαδή που από πίσω του κρύβεται ο Χριστός μας. Και αυτόν τον Μαργαρίτη μετά να τον κρατήσουμε για να μπορούμε να πορευτούμε στη ζωή μας.

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε το Σάββατο 15 Νοεμβρίου (Ματθαίου του αποστόλου και ευαγγελιστού), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Αρχιμανδρίτης π. Μάρκελλος Καμπάνης, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Ιλίου, Αχαρνών και Πετρούπολεως.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...».

Η αφορμή του κηρύγματος του π. Μάρκελλου, ήταν η ευαγγελική περικοπή όπου οι φαρισαίοι επικρίνουν τον Χριστό επειδή συναναστρέφεται τελώνες, πόρνες και αμαρτωλούς. Και αξιοποίησε το γεγονός αυτό ως αφετηρία για μια βαθιά ανθρωπολογική και πνευματική ανάλυση της ανθρώπινης πτώσης, της καθημερινής υποκρισίας και της ανάγκης για ταπείνωση, μετάνοια και αληθινή αγάπη.

Εξήγησε ότι η ανθρώπινη αμαρτωλότητα είναι καθολικό και διαχρονικό φαινόμενο, το οποίο συναντάται σε όλες τις κοινωνίες, θρησκείες και εποχές. Παρά ταύτα, οι άνθρωποι τείνουν να κατακρίνουν τους άλλους για αμαρτίες που και οι ίδιοι διαπράττουν, γεγονός που φανερώνει έλλειψη αυτογνωσίας και ειλικρίνειας. Μέσα από τα παραδείγματα του Ευαγγελίου, όπως η πόρνη που άλειψε τα πόδια του Χριστού ή η παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, ο π. Μάρκελλος

καταδεικνύει ότι συχνά μεγαλύτερη μετάνοια έχουν όσοι κοινωνικά φαίνονται “αμαρτωλοί”, επειδή αναγνωρίζουν την πτώση τους και στρέφονται με ειλικρίνεια προς τον Θεό.

Το κήρυγμα τόνισε ότι όλη η διδασκαλία του Χριστού έχει σκοπό να οδηγήσει τον άνθρωπο σε ισορροπία, ενότητα, χαρά και αυθεντικές σχέσεις, τις οποίες διασπά η αμαρτία όταν ο άνθρωπος χρησιμοποιεί το σώμα και την ψυχή του άλλου για ιδιοτελείς σκοπούς. Ο π. Μάρκελλος σχολίασε σύγχρονα φαινόμενα διαφθοράς, οικονομικών και σαρκικών σκανδάλων, επισημαίνοντας ότι αυτά δεν είναι καινούργια, αλλά συνοδεύουν πάντοτε την ανθρώπινη ιστορία.

Αναφέρθηκε στη διαχρονικότητα των ευαγγελικών διδαχών, υποστηρίζοντας ότι ολόκληρη η ζωή δεν αρκεί για να συνειδητοποιήσει και να εφαρμόσει ο άνθρωπος όσα περιέχονται μέσα στις λίγες σελίδες των τεσσάρων Ευαγγελίων. Μέσα από αυτά ο καθένας μπορεί να ανακαλύψει τον εαυτό του και να δει τις προσωπικές του αδυναμίες.

Σημαντικό τμήμα της κηρύγματος αφιερώθηκε στην αναζήτηση του «χαμένου μαργαρίτη», δηλαδή της αλήθειας και της χάριτος του Χριστού. Ο πιστός καλείται όχι μόνο να το βρει, αλλά και να το μοιραστεί με τους άλλους, διότι κάθε χριστιανός είναι —ή οφείλει να είναι— ιεραπόστολος. Η αποστολή αυτή ξεκινά από την οικογένεια, το συγγενικό και εργασιακό περιβάλλον, και επεκτείνεται προς όλη την κοινωνία.

«Είμαστε λοιπόν πάντοτε σε μια ανακάλυψη. Προσπαθούμε πάντοτε να βρούμε αυτόν το χαμένο Μαργαρίτη, αυτόν δηλαδή που από πίσω του κρύβεται ο Χριστός μας. Και αυτόν τον Μαργαρίτη μετά να τον κρατήσουμε για να μπορούμε να πορευτούμε στη ζωή μας. Εκείνος κάνει συνέχεια το βήμα και μας δέχεται όπως είμαστε. Μας αγκαλιάζει και μας αγαπάει όπως είμαστε.»

Ακολούθησε κριτική της σύγχρονης κοινωνικής νοοτροπίας περί επιτυχίας, όπου επαγγέλματα θεωρούνται «ανώτερα» ή «κατώτερα» και όπου οι γονείς συχνά χρησιμοποιούν τα παιδιά τους για δική τους κοινωνική προβολή. Αυτή η στάση, είναι άρρωστη και καταστροφική, γιατί βασίζεται στην υπερηφάνεια και την έλλειψη ταπείνωσης. Πολλές φορές οι άνθρωποι ντρέπονται για τα «απλά» επαγγέλματα, ενώ υπερηφανεύονται για τα «μεγαλοαστικά», γεγονός που οδηγεί σε αλλοίωση της ψυχής και των σχέσεων.

Ο π. Μάρκελλος επεκτάθηκε και στην προβληματική θεμελίωση πολλών γάμων και οικογενειών, που δεν βασίζονται στην αγάπη αλλά σε κοινωνικές αναγκαιότητες ή εξωτερικά κίνητρα. Αυτή η έλλειψη αυθεντικής αγάπης δηλητηριάζει τους

ανθρώπους, δημιουργεί αποτυχίες, πικρίες και προβλήματα ανατροφής των παιδιών.

Τόνισε ακόμη ότι ο Χριστός πάντοτε προσεγγίζει τον άνθρωπο με αποδοχή και αγάπη, ενώ ο άνθρωπος δυσκολεύεται να Τον πλησιάσει αληθινά και να αγαπήσει τον εαυτό του και τον πλησίον. Το Ευαγγέλιο χαρακτηρίζεται ως βαθιά ανθρωποκεντρικό, επειδή παρουσιάζει τι κάνει ο Θεός για τον άνθρωπο και τι καλείται ο άνθρωπος να κάνει για τους γύρω του — ιδίως για τους νέους, που σήμερα εκφράζονται ανοιχτά και χρειάζονται καθοδήγηση.

Το κήρυγμα ολοκληρώθηκε με μια προτροπή για συνειδητοποίηση, ταπείνωση, ενότητα και προσωπική μεταμόρφωση, ώστε ο καθένας να αποτελέσει φορέα αγάπης και ευαγγελικού λόγου στο περιβάλλον του.